

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

גליל

פרשת תולדות

הסכנה שבחצי-חצי

"ויתרוצצו הבנים בקרבה" (בראשית כה, כב).

כאשר רבקה אמנו הרגישה את התנועות החזקות בבטנה, היא נבהלה מאוד. מה קורה עם הילד הזה? כשעוברת ליד בית מדרש - רוצה לצאת, וכשעוברת ליד בית עבודה זרה - גם רוצה לצאת. איך יכול להיות דבר כזה?

רבקה פחדה. עשרים שנה המתינה לילדים, התפללה והתחננה, ועכשיו שזכתה להיכנס להריון - מה זה הילד המוזר הזה? "ותלך לדרוש את ה'". הלכה לבית מדרשם של שם ועבר לשאול מה פשר הדבר.

התשובה שקיבלה הרגיעה אותה: "שני גויים בבטנך". לא ילד אחד משוגע שרץ לכל הכיוונים, אלא שני ילדים - אחד צדיק ואחד רשע. ולכאורה, מה ההבדל? וכי עדיף לה שיהיה לה בן רשע מאשר בן מבולבל?

התשובה טמונה בהבנה עמוקה של הנפש האנושית. אדם שהוא רשע גמור, שהולך כל חייו בטעות - אפשר להאיר את עיניו. אתה בא אליו, מסביר לו בצורה יפה, מראה לו

הוכחות שדרכו אינה נכונה. גם אם הוא שקוע ברשעותו, הסיכוי שיבין ויחזור בתשובה גבוה מאוד.

אבל הבעיה הגדולה באמת היא עם אדם שהוא "חצי-חצי". זה שמתפלל שלוש תפילות ביום, אפילו קובע עתים לתורה, אולי אפילו אברך בכולל - אבל חלילה מושחת במידותיו. מתנהג בצורה נבזית, מקלל ומדבר לשון הרע, נוקם, גוזל את האחרים, עושה עבירות מן הצד. אדם כזה קשה מאוד לתקן.

למה? כי הוא חושב שהוא כבר יודע הכל! "בוא נלמד ביחד?" הוא יענה לך: "אני יודע את התורה, אני אלמד אותך איך ללמוד". הבעיה הכי גדולה היא עם מי שטוען "אני יודע", כי למי שמודה שאינו יודע - אפשר לתת חכמה.

"איזהו חכם - הלומד מכל אדם" (אבות ד, א). החכם האמיתי הוא זה שאומר: "אני לא יודע, בוא תלמד אותי. יש לך הערה? תלמד אותי, אני אחכים ממך". והטיפש? זה האומר: "לא צריך, אני יודע הכל".

לכן רבקה נרגעה כששמעה שיש לה בן צדיק ובן רשע. היא ידעה שאת הרשע אפשר יהיה לתקן, כי אם הוא רשע, משמעות הדבר שהוא אינו יודע. בבוא היום - או שיעקב ילמד אותו, או שיצחק ילמד אותו, או שהיא תלמד אותו שהדרך שהוא הולך בה איננה נכונה.

המסר לחיינו ברור: לעולם נשאר פתוחים ללמוד. לא משנה כמה למדנו, לא משנה כמה אנחנו מכירים את בורא עולם - תמיד יש עוד מה ללמוד. שמעת דבר חדש? אל תפסול על הסף. תשמע, תקשיב, תלמד. גם אם תראה שזו טעות - לפחות האוזן שלך היתה פתוחה להקשבה.

החצי-חצי הוא המסוכן ביותר, כי הוא משוכנע שהוא במקום הנכון. הבחירה המוחלטת, גם אם היא לכיוון השגוי, לפחות מאפשרת תיקון ושינוי. אבל מי שחושב שהוא כבר יודע - נשאר תקוע במקומו.

שבת שלום ומבורך!

05
הרב יצחק פנגר
לחיות מחוץ
לאזור הנוחות

03
חדי שבת
הקול קול יעקב

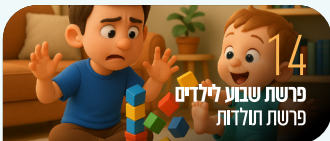
11
הרב שמעון מאמנו
אתה ח'י בנס

08
נשים בהלכה
האם מותר
לעשות ריצה
בשבת?

09
נפית חשולם
תשובה לכל

14
פרשת שבוע לילדים
פרשת תולדות

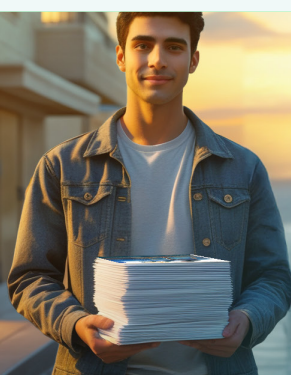
זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
16:21*	16:19	16:19	16:21
17:11	17:10	17:09	17:12
17:47	17:42	17:42	17:46

בירושלים: לנהגים 40 דק' 16:01

הצטרף להפצת עלוני השבת
ותן לעוד משפחות ליהנות
מהתוכן ולהתחזק - בזכותך!
| 03-8000-770 |

רוצה לראות ברכה בחיים זכה את הרבנים

עלון "יגל ליבי" מלא בתכנים
מחזקים ומשמחים,
מכניס אור לבית ומחמם את שולחן השבת

פינת ההשראה מהרב

את תתחילי צעד אחד קטן
להצלחה שלך בורא עולם
יעשה 10 צעדים אליך!

משלחן רבנו

לכבוד מורי ורבי הגאון הגדול ר'
יגאל כהן שליט"א

תחילה ברצוני להודות לכת"ר
שליט"א על כל החיזוקים והדרכות

הנפלאות שאני באמת לא יודע איפה הייתי היום בלי כל השיעורים
והספרים הנפלאים שנותנים לי כח יום יום שעה שעה.

רציתי לשאול אודות שידוך שהציעו לי שכמה מהאחים של הבחורה ירדו
ברוחניות וחלקם ממש לא שומרי תורה ומצוות, אך מצד שני הבחורה היא
מאוד מיוחדת ויראת אלוקים, ונראה שהכל מתאים אבל אני חושש בגלל
האחים, שאולי זה אומר משהו על הבחורה, וכמו שכתוב בגמרא 'הנושא
אשה צריך שיבדוק באחיה'. אשמח שמו"ר שליט"א ידריך אותי כיצד לנהוג.

לכבוד הבה"ח ר' הי"ו ישיבת קול תורה ירושלים לענ"ד אם הבחורה
מתאימה והיא יראת אלוקים וכמו שכתבת במכתבך, אין להוריד השידוך בגלל
האחים, ואף שחכמינו אמרו בגמ' (ב"ב קי ע"א) 'הנושא אשה צריך שיבדוק
באחיה', בזמנינו הדבר פחות שייך, וכמו שמקובל ממון בעל הקהילות יעקב
זצ"ל, שדוקא בזמנם שלא היו מוסדות לימוד כלל והבנות היו רק בביתם
הקפידו על כך, משא"כ בזהמן הזה פעמים קורה שבבית אין כל כך יראת
שמים, ובכל זאת הבת מקבלת יראת שמים ומידות טובות מבית הספר או
הסמינר, ולכן כל מקרה לגופו ובכגון דא אמרו אין למדין מן הכללות.

ויש לציין עוד שבכתבך לא הוזכר האם כל האחים יצאו לתרבות רעה בר מינן
או שרק חלקם, ובמידה ורק חלקם ויש עוד אחים ירא שמים ועובדי ה', אין
לחשוש כלל, אף ללא הסברא הנ"ל, מאחר ולא הוזכר בגמ' כיצד הדין בכה"ג
ודיינו במה שכתוב, ואף שראיתי בשו"ת אמרי דוד (סי' לח) שנסתפק בזה, אולם
לענ"ד נראה דיש להקל בכה"ג. ושו"ר שכ"כ בספר מעשה איש (ח"ג עמ' רלו)
בשם פאר הדור והדרו הגאון החזון איש זצ"ל.

אך כאמור לעיל בדברים אלו כל מקרה לגופו, וה' יתברך יתקנך בעצה טובה,
ותזכה לבנות נאמן בישראל מתוך בריאות ושלווה ששון ושמחה וכל מילי
דמיטב.

החותם בברכת כהנים באהבה

יגאל כהן

ליזכר נענתה

להתחבר לשורשים

מושיקו שטרן:

הרב, מה דעתך על מי שלא
מקיים מצוות בטענה שהוא
'כופר'?

הרב יגאל

אם תגיד לי שקשה לך? אני מבין.
קשה לך עם בשר וחלב, בא לך עכשיו
גלידה אחרי סטייק? אני מקבל את
זה. נכון קשה לך, אני לא מסכים
איתך, ואני יכול להתווכח איתך על זה,
אבל אני כן מקבל את הטיעון הזה.

מושיקו שטרן: אוקי

הרב יגאל

כל מי שאומר לך שהוא לא מאמין, והוא בארץ
ישראל... וגם היהודים שבחוץ לארץ - בסופו של דבר
ה- 7/10 הוכיח לנו שכולם עם אחד, והראיה שכולם
נרתמו לטובתנו. אם לא התורה - מה הקשר שלי
ושלך בכלל? הקשר שלנו מזויף! אם אתה טוען שאין
בורא לעולם - אז כל תורת ישראל מזויפת, לא היה
דוד המלך, לא היה שלמה המלך, לא היה משה רבנו.
לא יעזור דבר - הנשמה היהודית, אחי יקר שלי, היתה
ותהיה יהודית. ב-D.N.A שלו הוא יהודי.

הרב"ן כותב: "מי שרגלי אבותינו עמדו
במעמד הר סיני, לעולם לא יכפור בבורא
עולם". הוא יכול להגיד לך "אני כופר",
אבל אם אתה מספיק חכם - אתה מכיל
אותו ואתה אומר לו: 'נשמה טהורה שלי,
אתה לא כופר, כי בשלוש דקות אני אוכח
לך שאתה לא כופר'.

מושיקו שטרן:
ממש ככה.

הרב יגאל:

בשלוש דקות. פתאום הוא צם
בכיפור, הכופר הזה. איך הגעת
לזה, אחי? מה אתה צם בכיפור?!

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

הקול קול יעקב

הסיפור של יעקב ועשיו ידוע, אבל שואלים כאן שאלה: איך יצחק התפתח ככה לברך את יעקב, הרי הוא הסתפק - "הקול קול יעקב והידים ידי עשו", אם כן למה הוא בירך אותו, איך עשה ככה? בספר "שער בת רבים" עונה על זה, שכשיצחק אמר לעשיו "ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד, ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי והביאה לי ואכלה" - אמר עשיו ליצחק: "אולי יעקב יקדים אותי ויחקה את הקול שלי ויקבל את הברכות, איך תדע שזה יעקב ולא אני?" יצחק אמר לו: "כשתגיע, תחקה את הקול של יעקב, ליעקב יש קול מיוחד, הוא מדבר בעדינות ומזכיר שם שמים וכו', ואז אני אדע - אם אני אשמע קול כמו של עשו, כנראה זה יעקב שבא עם הקול של עשיו. ואם אני אשמע קול כמו של יעקב, אני אדע שזה אתה."

ואם תגידו איך אפשר שאדם יחקה את הקול של חברו? מסופר שפעם הנודע ביהודה עלה חזן בימים נוראים, ולא היה לו קול כל כך יפה, והיה אחד שהיה מחקה את המנגינה של הנודע ביהודה, וכשאמר "מכלכל חיים בחסד" עשה מנגינה לא טובה כי ככה עשה גם הנודע ביהודה, וכולם צחקו אבל בלמו את פיהם. אחרי התפלה אמרו לו איך אתה עושה ככה ומחקה את הרב שלנו, את האב בית דין שלנו

- הנודע ביהודה, "נודע ביהודה בישראל גדול שמו"?

החזן הזה הלך לנודע ביהודה וביקש ממנו סליחה, אמר לו: מחילה כבוד הרב, אני לא התכוונתי לצחוק על המנגינה של הרב, אלא שזו הפרנסה שלי. אמר לו הנודע ביהודה: אני מרשה לך להמשיך לחקות את המנגינה שלי. אמר לו: מי יאמין לי? אמר לו: תביא דף. הביא דף וכתב לו: "אני יחזקאל לגדא בעל הנודע ביהודה, מאשר למחזיק כתב זה לכלכל חיים שלו, במכלכל חיים שלי" - לכלכל חיים שלו - להתפרנס, במנגינה של "מכלכל חיים" שלי...

אז גם כאן עשיו רצה לחקות את יעקב, ובסוף הגיע יעקב ולקח את הברכות, וכשהגיע עשיו ויצחק הבין שהוא בירך כבר את יעקב, אמר: "גם ברוך יהיה".

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באר יהודה

גם כשנראה אבוד

ניתן לקבל כח ועוצמה ממשל העכברים המפורסם: פעם היו שני עכברים קטנים אשר נפלו לתוך כד חלב. שפת הכד היתה גבוהה ביותר, כך שהם נלכדו בכלי. והחלו לשחות בקדחתנות, כדי לא לטבוע בחלב. עבר זמן מה, ואחד העכברים התייאש והפסיק להאבק, ושקע במצולות הכד. חבירו התשוש, אך הלא מיואש, החליט להמשיך ולנסות עד קצה היכולת. קפץ וקיפץ ללא הפוגה, ולאחר שעות רבות של מאמץ הפך החלב לגוש חמאה (שכידוע כאשר קציפים חלב זמן רב נהפך למוצק), והעכבר המאושר מהפלא שהתרחש לנגד עיניו, נעמד על הקרקע המוצקה נותר אל מחוץ לכבד ויצא לחופשי.

אחים יקרים! משל זה מלמד אותנו כי אסור לאבד את התקווה, גם כאשר הכל נראה אבוד. ה' יתברך יכול לגאול כל אחד ואחד מאתנו בדרך לא צפויה, באופן שלא היינו מעלים על הדעת.

רחמים בלי סוף

כתב מרן החיד"א זיע"א בספרו נחל קדומים (פרשת בא) שאפילו פרעה הרשע היה יכול לחזור בתשובה, אף שה' יתברך הכביד את לבו, שהנהגה נאמר (שמות י', א') "בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו", ולכאורה תמוה, מדוע הכבדת לבו היא הסיבה לבוא אל פרעה, אדרבה, היא נותנת שלא לבוא אליו, שהרי כבר הכביד ה' יתברך את לבו, ולא ישמע בקול משה להוציא את בני ישראל.

ומביא מרן החיד"א, שמצא בכתב יד רבינו שלמה אסתרונק זיע"א, שאפשר לפרש "כי" מלשון אף על פי, כלומר "בא אל פרעה", אף על פי שאני הכבדתי את לבו. כי אפילו פרעה הרשע, היה יכול לחזור בתשובה ולנצח את יצרו.

וממשיך לבאר את המשך הכתובים, (שם ב') "למען תספר באזני בנך וכן בנך", לומר, דגם זה עיקר גדול, לספר מה שהפליא ה' יתברך לעשות, שהבחירה תהיה ביד האדם, ואם יזכה יוכל להתגבר על יצרו.

ואכן מצינו בפסיקתא (זוטא שמות יד'), על הפסוק "לא נשאר בהם עד אחד": יש אומרים, פרעה נשאר, להגיד ולספר כח וגבורה של מלכו של עולם, ואפשר לומר, שהשבח הוא התשובה, ובפרקי דרבי אליעזר (פרק מב) שפרעה עשה תשובה, והצילו הקב"ה מבין המתים. והלך ומלך בנינוה. וכן מובא בילקוט שמעוני (שמות רמז קע"ו יונה רמז תק"ג), שפרעה עשה תשובה, והצילו הקב"ה מבין המתים והעמידו לספר כח גבורתו, שנאמר (לעיל ט', טז) "ואולם בעבור זאת העמדתך", והלך ומלך בנינוה, וכששלח הקב"ה יונה לנינוה להנבא עליה להחריבה, שמע פרעה ועמד מעל כסאו, וקרע את בגדיו ולבש שק ואפר."

וכן מובא בפרקי דרבי אליעזר (פרק מ"ג) שפרעה חזר בתשובה ואחר כך מלך בנינוה. וכתב האלשיך זיע"א (יא, כח), פרעה בתוך נחשול המים היה, ולא יכל להוציא את התיבות כראוי, כי היה קרוב לטביעה, ולא היה בו את הכוח לכך, לכן אמר "מי כמוכה באלים ה'", בכ"ף חלושה (רפוייה) ולא דגושה. וכ"כ רבי כמוס עגיב זיע"א בספרו מנחת עני וכמוס עמודי (הנד"מ על ידינו תהילות לאל עליון). וקשה, הרי כתוב (תהלים קו', יא) "ויכסו מים צריהם, אחד מהם לא נותר", ותירץ הדעת זקנים, שפסוק זה מדבר על שאר העם, אשר מהם לא נותר אפילו אחד, ולא על פרעה מלכם.

ביחד נותנים לתינוקות התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

כמות הסיוע לתינוקות מאוחדת לכל המשפחה

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים | בואו להיות חלק <<< 03-8000-770

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון "ביומו תתן שכרו" (דברים כ"ד, ט"ו)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי אמיד, שאת אשר בלבו לי הוא מגיד, שהכניס שותף לעסק שהוא מאוד תמים, וכבר כמה פעמים לקוחות אותו מרמים. ושואל אם מותר לומר לשותף שלא ימכור ללקוח פלוני בהקפה, כיון שמנסיון אינו משלם גם אחרי הנחה.

עניתי לאותו יהודי אמיד, שמותר לומר לשותפו בתפקיד, שלא למכור בהקפה למי שיודעים בו שאינו משלם, שלא יגרום לעסק לאט לאט להעלם, ויכוון במה שאומר רק לשם תועלת, וליצר הרע כך הוא יסגור את הדלת. (חפץ חיים פרק ח' הלכה י"ד).

ושוב שאל האם מותר לומר לשותף של העסק על אנשים מסויימים, שלדעתו הם אינם נאמנים?

ועניתי שאפילו אם אינו מכיר בעצמו את רוע מעלליהם, מותר לספר לשותף מה ששמע עליהם, ואף שאין להאמין למה ששמע בהחלטה גמורה, מכל מקום מותר לו להזהירו מזו החבורה. וישים לב לא לאמר את דבריו בלשון שיהיה מוכח שמקבל את מה ששמע באופן מוחלט, רק יאמר לשותפו שצריך להזהר מהם בלאט, כי אמרו לו כמה וכמה אנשים, שמאותם בני אדם הם חוששים. וכדאי מהם להזהר ולהשמר, ובד בבד לא לדבר לשון הרע יותר (שם).

ולסיום נאמר דבר פלא יסוד הנטוע כעץ, ושנוכה להיות מהמקיימים את דברי הרב 'פלא יועץ'.

אם יזמינו אדם מהעיר אשקלון, לשבת סנדק בגליל העליון, הוא יהיה מוכן לנסוע כמה שעות, ובלבד שסנדק הוא יזכה להיות. ויעשה כל מאמץ להגיע בזמן, כי כולם עושים מזה ענין, לברית המילה של הרך הנימול, שיהיה בעזרת ה' תלמיד חכם גדול. ואפילו כסף הוא ישלם אם צריך, רק שיגידו לו מתי התאריך. ויעשה זאת בכל כוחו ובחפץ לב, כי את המצוה הזו הוא מאוד מחבב. ואף שלשבת סנדק זהו רק מנהג, מדרום לצפון הוא יטרח וינהג. לעומת זאת אם נבקש מפלוני, להסתובב מעט לפרוט כסף לאלמוני, הוא יסתכל עליך כמו אדם תמהוני, ולא יבין איך אתה בכלל מבקש, ויחשוב על דבריו כאילו הם לו למוקש. ובאמת שלעזור לחבר זו מצוה עשה מהתורה, לעשות חסד עם הזולת את זה לנו היא מורה. ויש מעשי חסד שקל מאוד לעשותם, ובני אדם מזלזלים בהם. אפילו אתה פותח דלת למי שדופק, עם מצות חסד אתה מתעסק. ואף להושיט דבר קטן לחבר, זו מצוה חסד שלאחר הוא עוזר. ואין חילוק בזה בין דבר גדול לקטן, ולזה צריך להתרגל כבר מהגן (ע"פ פלא יועץ ערך חסד).

נזכה לעשות תמיד חסד עם חברינו, ולהרבות אהבה ואחוה עם כל ישראל אחינו. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

חתן שכבר התפלל ונמצא בבית הכנסת האם אומרים 'תחנון'?

לכתחילה נכון שחתן יצא מבית הכנסת, ומכל מקום אם לא יצא המנהג להקל שלא לומר תחנון.

[מהרש"ם בדעת תורה (קלא סעיף ד), ובשו"ת ולוי אמר (סי' ד), שו"ת אבני ישפה (ח"א סי' כא)].

טלפון שנרטב סמוך לשבת ואם לא ישלחו לתיקון באופן מידי קרוב לוודאי שהדבר יגרום לנזק גדול יותר האם מותר לתקנו סמוך לשבת?

אסור לעשות מלאכה בערב שבת מן המנחה ולמעלה דהיינו מתשע שעות ומחצה, כדי שיוכל לעסוק בצרכי שבת, וכל העושה מלאכה בזמן זה אינו רואה סימן ברכה מאותה המלאכה לעולם, אבל מלאכת דבר האבד כגון בשאלה הנזכרת מותר. [באה"ל סי' רנא ד"ה ואינו נוטל עליו שכר].

יגית מים הנמצאת במקלט, ואחד הדיירים שטף בהם כלים, האם המים כשרים לנטילת ידיים לסעודה?

פסולים. ומכל מקום אם היו הכלים מודחים או חדשים כשרים. [ש"ע (סי' קס סעיף ב), ועי' ברמב"ם (פ"ו מהלכות ברכות ה"ז)].

האם מותר לחתוך חוטי הציצית בסכין ברזל? אין לחתוך חוטי הציצית בסכין ברזל. ולכתחילה יחתוך בשיניו, ויכול לחתוך גם בסכין פלסטיק.

[קיצור השל"ה (דף נג ע"ב). וכ"כ הכה"ח פלאגי (סי' י סעיף יב). וכ"כ הרב בן איש חי (פרשת לך את ד).]

מי שלועס אוכל לתינוק האם צריך לברך?

אינו צריך לברך. [ש"ע (סי' רי סעיף ב). משנ"ב (סי' רי ס"ק

טו, יח)].

לגימות של הרבה יצחק פנגר לחיות מחוץ לאזור הנוחות

שלוש נקודות ששמעתי מאדם זקן וחכם, תחשבו שהוא אומר את זה לכם.

נקודה ראשונה - "סירה תהיה הכי בטוחה על החוף, אך לא לשם כך היא נוצרה. 'אדם לעמל יולד', אתה צריך לצאת מאזור הנוחות שלך, להיכנס לטריטוריה שאתה אינך מכיר, לנסות דברים שאף פעם לא ניסית, ללמוד דברים שעדיין לא למדת. אל תפסיק לגדול".

נקודה שנייה - תזכור:

"העבודה הקשה שלך - היא החלום של כל אדם מובטל.

הילד המעצבן שלך, הוא החלום של כל זוגות עקרים.

הבית הקטן שלך, הוא החלום של כל הומלס.

תעריך את מה שיש לך, אל תזרוק או תתלונן רק בגלל שקשה".

בפרשת תולדות, מסופר על שני אחים, עשיו ויעקב. שני עולמות, שתי גישות לחיים. האחד נקרא עשיו, מלשון עשוי, גמור. הוא נולד כולו שער ("כולו כאדרת שיער"), כמו בעל חיים. בעל חיים נולד כמעט לגמרי שלם, אין הרבה הבדל בין העגל שנולד זה עתה, לבין אבא שלו בן השנה וחצי, או בין צב צבון שבקע מהביצה לבין אמא צבה שהטילה אותו (סתם שאלה - אם צב קטן זה צבון ומחשב קטן זה מחשבון האם סבא קטן זה סבון?). לעומת זאת, יעקב - מלשון עקב, הוא רק מתחיל, הוא איש תם יושב אוהלים, הוא בא ללמוד, לגדול. אך באותה מידה גם להעריך את מה שיש. אל תזרוק או תמכור את הבכורה בעד נזיד עדשים, אל תוותר על דברים טובים שיש לך רק בגלל שאתה מרגיש קושי, או כי הדברים לא מסתדרים כמו שרצית. סבלנות.

ולסיום, נקודה שלישית ואחרונה - "אם אתה עדיין מחפש את 'האחד' שישנה לך את החיים... לך תסתכל במראה".

■ "הגדילה מתחילה בקצה אזור הנוחות שלך.."

סיפורו של יוסף "הטיפות שלא נגמרו"

אני לא זוכר מתי זה התחיל בדיוק. אולי הייתי בן עשר, אולי כבר קודם. אבל בגיל ששעשרה זה כבר היה בלתי נסבל. הידיים שלי יבשות, סדוקות, כואבות... נטילת ידיים... עוד פעם... ועוד פעם... ועוד פעם...

"נו די כבר!" צעק עלי פעם אחי הקטן. אבל לא יכולתי. אם לא נטלתי כמו שצריך - הרגשתי טמא. מלוכלך. אשם. שהקב"ה כועס עלי.

אני אענש, שהכל בגללי. לא העזתי לדבר על זה. החברים בישיבה ראו אותי מתעכב - אבל חשבו שאני סתם איטי. אף אחד לא ידע כמה אני סובל. פעם אחת, בשבת בבוקר לפני התפילה, הגעתי לספסל האחרון בבית המדרש, כשכולם כבר היו בתוך "ברוך שאמר".

עברו עלי עשרים דקות ליד הכיור. הלוך וחזור. מים קרים... מים חמים... סבון... עוד פעם... אני מרגיש לא נקי. חזרתי לחדר, נשכבתי על המיטה, רעדתי. לא מהקור אלא מהייאוש. רק אחרי תקופה ארוכה אזרתי אומץ לגשת לר"מ שלי בישיבה. לא אמרתי לו הכל, רק רמזתי. הוא הסתכל עליי, והעיניים שלו לא שפטו, הם כאבו איתי. הוא דיבר איתי על פחדים. על מחשבות טורדניות ועל אהבת ה'.

ואמר לי: "אתה בחור ירא שמים ואתה באמת רוצה לעבוד על עצמך. ואני אומר לך, יש דברים שאם נטפל בהם נכון, אתה יכול לפרוח. כמו שכשנאבת השן הולכים לרופא שיניים, ככה כשנאב הלב הולכים למי שיוודע לעזור בנפש. לא כי אתה לא בסדר. כי אתה מספיק חכם לדעת שאתה יכול לצמוח".

זה נכנס לי עמוק בלב, לא היה לי קל. פניתי לעזרה מקצועית, עברתי תהליך, בכיתי המון. אבל גם צחקתי. אני הולך קדימה. אני רוצה לרוץ לברז, אבל עוצר... נושם.

ומזכיר לעצמי: ה' אוהב אותי תמיד כי אני בסדר. ה' איתי, גם כשאני לא בטוח בעצמי. אז אם אתה מכיר ילד, נער או מבוגר שנאבק עם פחדים, טקסים, כפייתיות, תגיד לו שהוא לא לבד, אפשר לצאת מזה, שיש תקווה.

גם כשנראה שהידיים לא נקיות, הלב נשאר שלם וטהור.

ישיבה לבחורים
מתחזקים
גילאי 20-27
בראשות הרב יגאל כהן

בניין חדש מפואר ארוחות מפנקות צוות חם ואוהב

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

03-8000-770

מהרו להרשם >>>

סערה

הגשמים לא פסקו לרגע. נדמה היה כאילו השמיים פתחו בסערה והחליטו להשבית את כולנו למספר ימים. לצאת מהבית כמעט לא היה אפשרי. אשתי עטפה את הילדים כבובות שלג ואני העברתי אותם אחד אחד היישר לתוך הרכב כדי שלא יצטרכו לדרוך על המדרכה המוצפת מים. כך לקחתי אותם למוסדות החינוך ואחר מכן חזרתי הביתה לקחת את אשתי למקום עבודתה. ברחוב לא היה נפש חיה ואנשים הסתגרו במקומות סגורים.

בערב, לאחר יום עבודה מפרך, לאחר שהחזרתי את כל החבורה מהמוסדות וגם את אשתי מהעבודה וסיימתי את תפקידי כנהג לאותו היום, התיישבתי באנחת רווחה על הספה הרכה בסלון ביתי, כוס קפה מהבילה ביד. המבול שירד בחוץ לא פסק מהבוקר, אטמנו את חלונות הבית בצורה יסודית, וליתר בטחון גם סגרנו את כל הווילונות ולו בשביל ההרגשה שאנחנו עטופים ומוגנים והגשם לא יחדור אלינו.

השכן הבודד

בעודי חושב כמה נחמד לשבת על הספה הנוחה כשבחוץ גשם זלעפות, להתכרבל בשמיכה הנעימה וללגום מהקפה הרוחת, נזכרתי בו. נזכרתי בשכן המבוגר הערירי שגר בקומה העליונה בבניין שלנו. נזכרתי ברחמים שלי עליו בכל פעם שאני רואה אותו, יורד באיטיות לעבר בית הכנסת או למכולת השכונתית כדי לקנות מצרכים חיוניים. אני תמיד מציע לו עזרה, ויש בינינו הסכם שכשהוא חוזר מהמכולת הוא מצלצל באינטרקום שלנו ומישהו מילדי יורד לעזור לו לסחוב את הדברים. ועדיין, עם כל העזרה שלי והנדיבות של משפחתי אליו, בסופו של יום הוא נשאר לבד, בבית, בשקט מוחלט. וכשאני מדמיין אותו עכשיו יושב על כיסא הנדנדה הרעוע שלו ושומע את הגשם השוצף בחוץ, אני נזכר שהוא לא רק שומע אותו, הוא גם רואה, כי אין לו וילונות וגם לא תריסים, חלונותיו שקופים ומשקיפים על כל הנעשה בחוץ, ואני בטוח שלהיות במצב

חסד של אמת

כשבחוץ יורד גשם
זלעפות, תנסו
לחשוב, למי הגשם
הזה נמצא גם בלב.

לגדל בחוכמה
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

חינוך לערכים אמיתיים

פרשת תולדות פותחת בפנינו שער לעולם החינוך היהודי ומשקפת את אחד המסרים החינוכיים העמוקים והמהותיים לכל דור, ולכל הורה ומחנך המבקש להנחיל לילדיו את דרך התורה והיראה.

התורה הקדושה מתארת בפסוק: "ויגדלו הנערים, ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה, ויעקב איש תם יושב אהלים" - שני אחים, תאומים, שגדלו באותו בית אך התפתחו לכיוונים שונים בתכלית. עשיו - איש השדה, המעשי, הכוחני והחומרי, לעומת יעקב - יושב האוהלים, הרוחני, הצנוע והמתמיד.

במבט שטחי, עשיו נראה כהצלחה מסחררת: אדם מעשי, כריזמטי, מושך ו"מחובר לחיים". הוא נחשב בעיני רבים לגיבור, למוביל, לכובש. זוהי דמות שהחברה המודרנית - מאז ועד היום - נמשכת אליה. אך התורה מלמדת אותנו פרק חשוב בהבנה מהי הצלחה אמיתית. עשיו, למרות כל הכישורים, נמשך אחר תאוות העולם הזה, ובמהרה הידרדר למעשי שוד ורצח, כפי שמתארים חז"ל.

לעומתו, יעקב - שתוארו התמים והרוחני לכאורה אינו מרשים כלפי חוץ - דווקא הוא נבחר להמשיך את שושלת האבות. הוא זה שזכה לברכות, הקים את עם ישראל, ונחלתו הרוחנית קיימת לצח.

המסר החינוכי עבורנו חד וברור:

הקריטריון להצלחת ילדינו אינו נמדד לפי ההישגים החיצוניים, אלא לפי הערכים הפנימיים שהם רוכשים: אהבת תורה, יראת שמיים, ענווה ואמת.

עלינו כהורים ומחנכים, לא להתפעל מהברק החיצוני של "איש השדה", אלא לטפח בילדינו את "יושב האוהלים" שבתוכם - את הנשמה הרוצה לגדול בקדושה ובטהרה.

חינוך יהודי אינו סיסמה. זו שליחות. זו השקעה בנפש, בערכים ובאמונה. גם כאשר הדרך נראית ארוכה ושקטה - היא מובילה להצלחות האמתיות, הנצחיות, שבונות את בית ישראל.

יהי רצון שנזכה לחנך את ילדינו לאור דרכו של יעקב אבינו ע"ה - בתום, בענווה ובאהבת תורה, ונראה נחת יהודית אמיתית מכל יוצאי חלצינו.

**"וכשאני מדמיין אותו עכשיו יושב על כיסא
הנדנדה הרעוע שלו ושומע את הגשם השוצף
בחוץ, אני נזכר שהוא לא רק שומע אותו..."**

מבקש ממנו לשבת, להירגע, מוזג לו כוס מים קרירים. אחר כך אני הולך לכיוון הסלון מנסה לאתר את מקור הנזילה, מוצא אותה. אוטם באופן זמני מה שניתן, וגורף לכיוון המרפסת את כמויות המים שנאגרו על הרצפה.

אחרי שעה, כשהכל נקי ויבש, אני שואל אותו אם הוא רעב, או צריך דבר מה אחר והוא מאותת לי שהדבר היחיד שהוא זקוק לו זו שינה חזקה ורצופה. האמת שגם אני, אבל אני שומר את המידע הזה לעצמי.

אני מתחנן ומבקש ממנו, שכל דבר שהוא צריך אני כאן בשבילו, ושלא יהסס להתקשר גם אם קורה משהו באמצע הלילה.

למחרת בבוקר אני מזמין לו איש תחזוקה שיאטום את התקרה בצורה הרמטית.

והוא, מוצף מהתרגשות והודיה, מודה לי שוב ושוב ושואל כיצד יכול להשיב לי על החסדים שאני עושה לו. אני מנופף בידי ואומר לו שהכל בסדר. זו הזכות שלי.

דוגמא אישית

בצהריי היום אני חוזר לביתי, הגשם החזק נרגע מעט, השמיים מתחילים להתבהר.

וכשאני עולה במדרגות אני שם לב מרחוק שמשהו מונח מחוץ לדלת הבית. אני מתקרב, ורואה פיסת נייר ולצידה חפיסת שוקולד איכותית.

"אין לי הרבה מה לתת. אבל לקבל, קיבלתי ממך המון.

אז תודה לך, שכן יקר,

שאתה עוזר לי בכל דבר"

חייכתי. כשנכנסתי הביתה תליתי את השלט על המקרר. רציתי להראות לילדיי שבשביל לשמח את הזולת לא צריך הרבה מאמץ.

הזה לבד זו הרגשה לא נעימה בכלל. בלשון המעטה.

אני מחליט לעלות אליו, על אף העייפות, על אף היום הארוך שעבר עליי ולמרות שהדבר היחיד שאני מעוניין בו עכשיו הוא מקלחת חמה חמה ולילה רצוף שינה.

שיטפון

אני עולה, ועוד לפני שאני דופק בדלת אני שומע רעש. אני שומע מישהו מבפנים דופק, מתאמץ, מנסה לעשות משהו ולפי הדפיקות החוזרות ונשנות נשמע שגם לא כל כך מצליח. אני נדרך, מי נמצא אצל שכני הטוב בבית? מה הוא מנסה לעשות? אני דופק בחוזקה על דלת הבית, מקווה שהשכן ישמע אותי אם הוא זקוק לעזרה.

אני שומע צעדים מתקרבים לדלת, מלווים בנשימות כבדות והתנשפויות. הוא פותח לי את הדלת, שיערו רטוב, ואם אני מזהה נכון דמעות מבצבצות בעיניו.

"הכל בסדר???" אני מודאג. הוא מכניס אותי לביתו ואני נבהל מהמחזה שנגלה לעיניי. סלון ביתו מוצף במים, מגב ענקי עומד במרכז, נראה כאילו הוא ניסה לגרוף את המים שוב ושוב ללא הצלחה.

אני מביט בו. הוא נראה מותש. "למה לא קראת לי?" אני שואל. ובתוך תוכי מבין אותו. זה לא נחמד להיות תלוי באחרים כל הזמן, לבקש טובות, להיעזר. הוא ניסה להסתדר לבד, לא רצה להטריח אף אחד בשעה הזאת.

אני נדהם מההשגחה הפרטית ומכך שהקב"ה גילגל שאני בדיוק איזכר בשכן הבודד שלי ואעלה אליו לבדוק בשלומו, ואחלץ אותו מהצרה אליה נקלע.

לפני הכל אני צועד איתו לעבר המטבח.

**לחיות
באמונה**
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לומדים על בשרנו

הטבח של שמחת תורה זה שואה שנייה, כפשוטו. מה שקרה שם זה פשוט בלתי נתפס בשכל אנושי. כי זה פשוט לא היה אנושי. אני יודעת שהולכים לצאת סרטים ואינסוף ספרים על המלחמה הזאת. כל הסיפורים יסופרו לפרטי פרטים, עם תמונות, סרטונים, גם "יד ושם" כנראה כבר לא יהיה המיצג היחיד של השואה... כי היתה כבר עוד שואה.

יש עוד ערימות געליים להראות. יש עוד זוועות. והעולם צריך לראות. והיהודים צריכים לזכור! בצאת אותה שבת, מיד כשהדלקנו את הטלפונים קיבלנו שיחות מקרובים שאמרו: "אתם לא מודעים לגודל התופת!!!".

מעולם לא דמיינתי או יכולתי איכשהו לתאר לעצמי שאני הולכת להיפגש בחיים שלי עם כאלה זוועות, עם כאלה תיאורים, עם כאלה תמונות, עם כאלה סיפורים, עם כאלה עדויות, עם כזה כאב. במהלך ההיסטוריה של העם היהודי ידענו לא מעט כאב, לא מעט אבדות, לא מעט מלחמות... בחלק מחגי ישראל, ביום השואה וביום הזיכרון, אנחנו מספרים את סיפורי הגבורה וגם על סכנת הקיום של עם ישראל, אשר ניצלנו ממנה ברחמי של הבורא יתברך. אך מתי באמת כאב לנו על השואה שעברנו לפני מעל 80 שנה? מתי הרגשנו כאב אמיתי וחד בבשרנו?

זאת פעם ראשונה שאנחנו מרגישים את זה באמת בבשרנו, כי אנחנו חווים את זה ולא רק שומעים על זה מההיסטוריה, מסיפורים או סרטים, עכשיו הכל קורה לגד עינינו! זה לא אנשים שחיו כאן פעם והתמודדו עם סכנות וכאב, זה אנחנו וזה קורה עכשיו! כשאדם רואה סרט על משהו שקרה פעם, או קורה בספרים, זה כואב, זה בלתי נתפס... אבל כשאתה חי את זה, כשאת מציאות חיה ובוועטת, תרתי משמע, זה סיפור אחר. ההרגשות שונות לחלוטין.

הרבה פעמים בחיים אדם לא באמת לומד מניסיונם של אחרים, הוא חייב להרגיש את זה על הבשר שלו כדי ללמוד... ואז הוא מבין שיכל לחסוך

מעצמו את כל הכאב והצער אילו היה מקשיב כשהזכירו אותו, אילו היה נמנע מלבחור בדרך מסוכנת שמישהו אחר כבר הלך בה ונפגע, אבל אנחנו דור עיקש... רוצים ללמוד על בשרנו ולצערנו, למדנו... אוהו, איך למדנו!

איפה ה' היה בשואה?

יכול להיות שאת קוראת את המילים האלה מספר חודשים לאחר מלחמת "חרבות ברזל", מספר חודשים לאחר אותו טבח נורא ביום שמחת תורה, יכול להיות שאת קוראת את זה שנים אחרי... אני לא יודעת מהו גילך ומה את זוכרת/יודעת מהשנה שהיתה לפני הטבח הנורא, אך קרו פה דברים שהרעידו את האדמה.

היתה פה שנאת אחים נוראית, הפכנו להיות מפולגים ומפורדים. כל אחד עומד על דעתו ולא מוכן להקשיב לשני, וגם אם מקשיב - לא מסכים ולא מקבל. שנאת היהדות, התורה ולומדיה, שנאת המצוות הורגשה לצערנו ברחובות. היתה פה מלחמה נוראית בינינו! חצינו גבולות, ריסקנו את האחדות, את אהבת החינם, את הדבר הזה שהופך אותנו להיות עם ישראל.

אני לא נביאה, אני לא יודעת חשבונות שמייים, יש המון פרשנויות וגם לא מעט מקורות בספרים הקדושים שחזו את הטבח הנורא הזה ואת המלחמה הזאת שהפתיעה את כולנו, אבל מה שאני, הקטנה, יכולה לומר זה שהיינו זקוקים לסטירת התעוררות רצינית.

וקיבלנו אותה. קיבלנו אותה בגדול. עובדה, לא למדנו עד שנפצענו.

הרבה נשים שואלות אותי איך זה יכול להיות שקרה כזה אסון? הרי בורא עולם הוא טוב, אז איך יכולים לקרות דברים כ"כ נוראיים? איך עם ישראל חווה כאלה זוועות? איך יכול להיות שאנשים נטבחו בכזאת אכזריות בלתי נתפסת ובלתי אנושית, יהודים נחטפו (ואני נמנעת מלתאר תיאורים נוספים כי לא חסרים מקורות מידע כדי ללמוד ולדעת מה היה שם, מה שחשוב לי כרגע זה מה קורה אחרי. מה עושים עכשיו) - איפה בורא עולם היה בתוך הזוויעה הזאת?

גם על השואה הרבה אנשים שואלים את השאלות האלו. ובתור אחת שאוהבת לדעת הכל, למדתי לא מעט על השואה בהיבט הדתי אמוני, יש הרצאות מפעימות על הנושא עבור מי שבאמת רוצה לדעת את האמת ולהכיר אותה, הן פשוט שופכות אור על כל הדבר הנורא הזה.

אני לא רוצה להיכנס להסברים על השואה, אני רוצה שנסתכל מה קרה אחריה. אחרי השואה הנוראית, זכינו להקים מדינה. ואם נחזור אחורה, במהלך כל שנות קיומנו, בכל פעם שקרה דבר נורא לעם ישראל (ועברנו, אוי, כמה עברנו...) - לאחר מכן קרה דבר נפלא, דבר שלא היה קורה לולא הדבר הנורא, דבר שלא היה נבנה לולא היה לפניו חורבן.

בורא עולם היה בתוך השואה ממש, אחד הדברים שהכי המחישו לי את קיומו של הבורא יתברך ואת אמיתות התורה השואה הארוכה! דווקא איפה שלכאורה נדמה שבזאת עולם היה הכי בהסתרה, דווקא שם מצאתי אותו בצורה הכי מוחשית! למדתי מדרשותיו המפעימות בנושא השואה של הרב יוסף בן פורת שליט"א כיצד הדברים שקרו בכל שבוע באותה שואה נוראה תאמו בצורה מדויקת לכתוב בפרשה של אותו שבוע! למדתי שכתוב שבית כנסת אינו יכול להיחרב אלא אם יהודי חירב אותו קודם... בליל הבדולה, למשל, נהרסו כליל כ-1,200 בתי כנסת! מסתבר, שכל בתי הכנסת הללו היו בתי כנסת רפורמים, בהם התנהלו לפי הנהגותיהם של הגויים... הרב היה לבוש כמו כומר, בכל יום ראשון היו שרים כמו בכנסיה, הכל כתוב! זה לא הופך את זה לפחות כואב, זה לא פחות נורא, אבל התורה אמת היא. האזהרות היו שם. אבל אנחנו עם עיקש!

האם מותר לעשות ריצה בשבת?

אסור לעשות ריצה בשבת כמו שכבר למדנו, אבל אם נהנית מהריצה ומטרתה היא לשחרר את הגוף ולא כדי להזיע, מותר לעשות כן בשבת.

וכן הדין לילדים או בחורים צעירים שנהנים מהריצה או מהקפיצה בשבת מותר להם לעשות כן בשבת, כיון שהם נהנים מכך בשבת.

ישנו אופן נוסף בו התירו חכמים לקפוץ בקפוץ בשבת והוא במקרה והגיעה לשלולית של מים, ויש לפנייה שתי דרכים או לקפוץ מעל השלולית ולקצר את דרכה או להקיף את כל השלולית ואז תצטרך ללכת יותר, עדיף שתקפוץ ותקצר את דרכה מאשר שתקיף והדבר ירבה עליה את הדרך.

האם נשים חייבות לומר ברכות השחר כל בוקר?

כן. רק שהנשים אינן מברכות שלא עשני אשה, אלא שעשני כרצוני, ולא מזכירה שם ומלכות והיינו שאומרת כך 'ברוך שעשני כרצוני'.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

התשובה לכל

כל אשה יקרה שקוראת עכשיו צריכה פתרון קסם לאיזושהי בעיה. חסרים לנו דברים כאלו? שלום הבית, חינוך הילדים, הכביסות הלבנות, החתן שעוד לא הגיע, העוגה שתצא טוב, לא להפריע לבעל בכולל, או שהבעל ילמד קצת יותר תורה... כל כך הרבה תחומים שהדף יכלה והמה לא.

אז מהי באמת התשובה הניצחת לכל? מה הרב שלנו אומר בכל שיעור ובכל הזדמנות לאורך כל השנים...?

דבר אחד - להכניס את הקב"ה לתמונה.

זוהי התשובה הניצחת לכל - אבא. בורא עולם.

אם נכניס את בורא עולם לכל, אבל לכל מקום, יהיה פשוט הרבה יותר.

כשאת נתקלת עם הראש בקיר, ולא מבינה מה אמורים לעשות מפה - תפני עיניים ולב למי שיצר את הקיר... בכל מציאות, בכל קושי, התשובה היחידה היא - בורא עולם.

אין עוד כלום חוץ מזה. כמה שיגידו שהשדכניות אשמות,

שהרופאים רשלנים, שהכבישים פקוקים, והמזכירות חסרות סבלנות - כלום לא באמת נכון, רק הקב"ה מחליט כמה ילך לך קל היום וכמה פחות. הקשר איתו הוא הדבר הכי חשוב שכדאי לך לעבוד עליו. גם אנשים שנמנים עם הציבור החרדי שנים רבות, לא בטוח שיש להם קשר ישיר עם הקב"ה בכל פינה בחיים.

לעיתים דווקא למתקרבים יש קשר חזק ביותר בדיבור עם ה' ובאמונה, כי הם באים בפשטות מיוחדת. אז בלי פלפולים, פשוט לקשר את בורא עולם לכל דבר קטן כגדול שקורה לך ביומיום. להתאמן על זה כל הזמן, לא להתבלבל.

ההבנה שכל דבר זה רק מבורא עולם היא המטרה בכל דבר, ה' מסתתר ומחכה שנדע שזה הוא. ברגע שאנחנו מסירים את ההסתרה ומגלים את ה', עשינו את המוטל עלינו.

אז בואו נבקש מעכשיו, לא לחכות. כל דבר קטן וגדול - אבא אני יודעת שזה אתה, אני יודעת שאתה פה לידי. בבקשה שהילד יאהב את התורה, אני מתחננת בפניך שבעלי יהיה בריא כל החיים, בבקשה שהילד הקטן ילמד לדבר... ואם הבצק יתפח זה רק בידך... אני יודעת. תהיה איתנו תמיד. תזכיר לנו תמיד שזה רק אתה מנהל את העולם ולא אף אחד אחד זולתך. אנחנו אוהבים אותך אבא, תביא לנו את הגאולה השלמה. אמן.

תאיר ארץ
מזכרת הרבים
תאיר גולן

צדקות בתוך חושך

כתוב לנו בתחילת הפרשה על רבקה: "בת בתואל הארמי אחות לבן הארמי". למה התורה רושמת לנו את זה עכשיו? זה לא משהו שלא ידענו בפרשה הקודמת... והרי ידוע שאין פסיק ואין פסוק וגם לא אות שהוא מיותר בתורה! אז למה התורה מדגישה שוב את הייחוס של רבקה? רש"י מבאר, שהתורה באה על ידי כך לשבח את רבקה! אבא שלה בתואל היה כל כך רשע, אח שלה לבן היה כל כך רשע ולמרות הכל, למרות הסביבה

בה גדלה, סביבה של רשעים - השבח שלה היה שהיתה כזו צדיקה! ועל זה הפסוק בשיר השירים: "כשושנה בן החוחים כן רעייתי בין הבנות" - כמו השושנה, כל כך טהורה ומיוחדת בין החוחים - קוצים, כך הייתה רבקה צדיקה בין הרשעים. אחותי היקרה, לא משנה אם את גדלת בבית שאין בו תורה ומצוות, אם את היום נמצאת בבית או במקום עבודה

שאין בו תורה ומצוות... הרי אנחנו מוקפות ב"חוחים" מכל עבר, אם זה סביבה שלא שומרת כמו שהזכרתי, ואם זה היצר הרע שמקיף אותנו מכל כיוון... למרות הכל, תהיי את השושנה! המיוחדת הטהורה... זו שמאירה לסביבה את יופי התורה. "כשושנה בן החוחים" זה אומר לייצג את ה' בכבוד ולהתלבש בצניעות למרות שאף אחת בסביבה שלך לא מתלבשת כך... זה להיות הילדה שמזכה את ההורים לשמוע קידוש... זה להיות הילדה שמקדשת שם שמיים ומראה להורים שלה, שדווקא עכשיו כשהיא "שושנה", כשהיא מתחזקת ומתקרבת לה', היא עוד יותר מתנהגת אליהם בכבוד! זה להיות היחידה בין כל חבורת הבנות שלא יוצאת למקומות

מעורבים ופרוצים... בקיצור, על כל אחת מאיתנו יכול להיות כתוב השבח הזה... אם רבקה אמנו, שהיא אמא של כולנו ואנו צריכות ללמוד ממנה מידות, מוסר והנהגה - הצליחה להיות הצדיקה בבית של רשעים גמורים, גם אנחנו יכולות להצליח להישאר צדיקות בסביבה בה אנחנו נמצאות...

שבת שלום!

ענפים להיות קרובה

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק

📍 בזמנך הפנוי | 🏠 בבית

📞 770 | 📧 מתאים לכל גיל | 📅 03

לפרטים והתנדבות
03-8000-770

אומנות האהבה הצחוק חושף הכל

הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

מפנקסו של מחנך הרב יעקב עמר ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד פתרון למריבה

דיברנו בשבוע שעבר בענין מריבות בין האחים בבית, ונביא דרכים ורעיונות בענין זה.

הדבר הראשון והמרכזי במריבה הוא: 'אהבה' - ללמד אותם לאהוב באמת אחד את השני, ברוב ככל המקרים מי שאוהבים פחות רבים, לתת להם הכוונה בענין, וזה גם הדרך לכל החיים שלהם באהבת הבריות - "ואהבת לרעך כמוך".

הבה ונחשוב איך אנחנו מייצרים בתוך הבית אורה של פרגון הדדי, כל ילד שמספר להוריו על אחיו דבר טוב מקבל פרס וכדומה, לייקר ולהעריך ולרומם כל מילה טובה עבור האחים ובכך נגרום שהם יהיו עסוקים בלחפש טוב על האח.

ללמד אותם לנהל 'דיאלוג' מה מפריע לך, מה הוא הציק לך לשיטתך... לתת להם כלים ודרכים בזה.

עכשיו נעבור קצת יותר לפרקטיקה, כאשר ילדים רבים על משחק וכדומה, הדבר הנכון הוא לקחת את המשחק ואף אחד לא נהנה מזה. [ואין מושג כזה של בעלות על משחק, הבעלים על הכל אלו ההורים, הם הסמכות העליונה] פעמים כאשר אתה מחריס את המשחק לזמן מה, אתה נותן להם הבנה שאתה מתנגד נחרצות לעצם המריבה, בלי קשר למי צודק, אבל אין מתפקיד לנהל את הויכוח, או מי התחיל, למי זה שייך וכו'. [בהמשך נדבר אי"ה בענין בעלות על משחקים].

ובהקשר להרמת ידיים, זה דבר שאסור בתכלית האיסור, להתרחק מזה ולהדגיש שזה לא 'יהודי' בשום צד ואופן שבועלם, המושג 'רשע' שכתוב בתורה נאמר על מכה רעהו, מי שמכה את אחיו נמצא בקטגוריה רחמנא ליצולן של 'רשע' זה תווית חמורה ביותר, לכן חייבים לתת את הדעת על זה ולהדגיש לילדים: 'אצלנו בבית אין מכות'.

מספרים על ה'אמרי אמת' מגור שאחד מנכדיו הרים ידיים, והוא הראה פנים זועפות, הבן שלו אמר לו שזה היה בצחוק. אמר: 'רשע בצחוק, הוא גם רשע'.

אסור לנו לתת לגיטימציה להרמת ידיים, אבל אנחנו אמורים לנהל את זה בצורה ראויה ובוגרת ומתאימה, וחס ושלום לא להיות חלק מהסיפור. שבת שלום ומבורך!

"וַיִּשְׁקָה אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן וַיֵּרָא וְהִנֵּה יֹצֵק מִצַּחֲקָא אֶת רַבָּקָה אִשְׁתּוֹ" - אבימלך הבחין שיצחק ורבקה זוג דרך החלון.

איך בדיוק? האור החיים הקדוש מפרש: "מעשה חיבה הנעשית בין איש לאשתו" - הוא ראה צחוק ומעשי חיבה שקיימים רק בין בני זוג אמיתיים.

זה מזכיר לי סיפור מביך שמישהו סיפר לי על זוג עובדים במשרד שטענו שהם רק "חברים טובים". אבל כולם ידעו שמישהו קורה ביניהם - למה? כי כל פעם שאחד מהם אמר משהו, השני פרץ בצחוק. היו להם בדיחות פנימיות, חיוכים סודיים, וגם כשהבוס צעק על כולם, הם מצאו איך לעשות אחד לשני פרצוף מצחיק מאחורי הגב שלו. בסוף התגלה שהם נשואים כבר שנתיים וסתם לא רצו שהמשרד יידע.

ד"ר ג'ון גוטמן גילה משהו מפתיע: זה לא רק שזוגות מאושרים צוחקים יותר - הצחוק בעצמו יוצר אושר. כשאנחנו צוחקים עם בן הזוג, המוח משחרר הורמונים שיוצרים קשר רגשי. זה כמו "דבק ביולוגי" לזוגיות.

גוטמן מצא שזוגות יציבים מקפידים על יחס של 5:1 - חמש אינטראקציות חיוביות לכל אחת שלילית. והמרכיב החשוב ביותר באינטראקציות החיוביות? צחוק משותף. זוגות שעומדים לפרק אדישים לניסיונות ההומור של בן הזוג, מגלגלים עיניים כשהוא מנסה להיות מצחיק, או גרוע מכך - לועגים לו.

זוגות שנשארים יחד צוחקים על אותן בדיחות גם אחרי שנים, ממציאים כל הזמן בדיחות חדשות, ובעיקר - יודעים איך להפוך רגעים קשים לרגעים של צחוק משותף.

ישנה אשה אחת שנשואה כבר 30 שנה. שאלתי אותה מה הסוד. היא אמרה: "בעלי עדיין מצחיק אותי כל יום. לא בדיחות - הוא פשוט יודע איך לגרום לי לחייך גם כשאני כועסת עליו. אתמול רבנו על משהו טיפשי, ובאמצע הריב הוא עשה לי את הפרצוף המטופש שלו מההפגשה הראשונה שלנו. התחלתי לצחוק בלי לרצות ושכחתי על מה רבנו".

אבימלך הבין משהו שגוטמן הוכיח מדעית: זוגות אמיתיים יכולים לזהות זה את זה לא רק על ידי מילים או חוויות אישיות, אלא על ידי הצחוק הטבעי שלהם יחד. אם תרצו לדעת כמה החיבור שלכם חזק - תבדקו כמה צחקתם השבוע. כי צחוק זה לא רק סימפטום של זוגיות טובה - זוהי תרופת הפלא שלה.

יש + מָזַל + לְיִשְׂרָאֵל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

חודש כסלו - קשת

מרנו ורבנו שר הבטחון הרה"ג יגאל כהן שליט"א, תמיד מלמד לנו, שבלי לבנות קודם כל אמונה אי אפשר להגיע לבטחון. הבטחון זה בעצם תחושת רוגע פנימית שהעתיד יהיה טוב, גם אם לי אין מספיק כח ויכולת לעשות אותו טוב, כגון אף על פי שאין לי ידיעה ברורה שאני תמיד יוכל לעבוד ולהרוויח כסף כפי הצורך המשפחתי, או שלא תמיד אני ומשפחתי נהיה בריאים, או יגיעו שידוכים בזמן, אף על פי כן הבטחון אומר שהקב"ה ידאג שיהיה בסדר.

והדרך להגיע לזה היא על ידי האמונה, דהיינו על העבר מה שכבר הרווחתי בפרנסה על ידי עבודתי, מה שכבר היום בריאים במשפחתי, מה שכבר הגיע בשידוכים, שהיצר הרע אומר שזה מכח הטבע, מי שעובד מרוויח, מי שמוצלח מתחתן, מי ששומר על הבריאות בריא, אבל התורה אומרת שזה לא אנחנו או הטבע, אלא הכל ממנו יתברך והגזרה אמת והחריצות שקר, כשנצליח להבין שהעבר מה' ולא מהטבע, אז נצליח גם להבין שגם בלי עזרתנו ועזרת הטבע, העתיד יהיה טוב מאת הקב"ה כי אין עוד מלבדו.

בשבוע הבא נלמד את הכלי שבבטחון לחיי משפחה.

חודש טוב ומבורך, חודש כסלו הגיע ויחד אתו גם מזל קשת, יסודו יסוד האש, כוכבו כוכב צדק, אלא שבחודש זה ישנו מאבק במערכת הכוכבים, דהיינו ישנם שתי חודשים בשנה שכוכב צדק אמור להאיר, אך יש משתי צדדיו את מאדים ושבטאי שמתגברים באורם ויכולים לבטל את הארתו הטבעית של כוכב צדק, ולכן יש מאומות העולם שניצלו את חודשים אלה לגבור על ישראל, אלא שברחמי ה' יתברך עם ישראל הוא שהאיר בסוף, והכח של ישראל לנצח היה על ידי הבטחון על ה' יתברך, ולכן על בני מזל זה כדי להאיר כראוי לעבוד הרבה על הבטחון בקב"ה, ובכלל על כולנו בחודש זה לעבוד על מידת הבטחון, ונקדים הקדמה יסודית מאוד כיצד להצליח לקנות את הבטחון,

לא לאבד את הדרך

בדירות קרקע גרו שתי משפחות בשכנות. בת האחד גידלה ארנבת בחצר, ובת השכן גידלה חתולת בית. בין הבנות שררה חברות טובה. בין חיות המחמד פחות. מדי יום תכננה החתולה איך תצוד אותה ותשבע מבשרה, אך איכשהו תמיד הצליחה צעירת הרגליים לחמוק מטפריה, והותירה אותה זועמת עם תאוות נקם.

ערב אחד הבחין האב בחתולת בתו אוזחת בין שיניה בגוויית הארנבת. האב נחפז לחלץ את הארנבת מבין שיני החתולה, רחץ אותה וחפף את פרוותה בסבון, ולאחר מכן השליך אותה באין רואה אל הכלוב שבחצר שכנו.

למחרת פגש בעל החתולה את בעל הארנבת מתגלגל מצחוק.

"אל תשאל איזה משוגעים יש בשכונה הזאת", אמר בעל הארנבת, "אתמול הארנבת של בתי מתה, וקברנו אותה בחצר. בשעות הערב איזה משוגע הוציא אותה מהאדמה, רחץ אותה וחפף לה את הפרווה, ולאחר מכן החזיר אותה בחזרה לכלוב... תגיד, ראית פעם משוגע כזה?!" הוא לא ידע שבעת הוא מביט בו...

בעל החתולה התמלא זעם על החתולה הסוררת שגרמה לו לטרוח לחינם ואף להפוך ללעג בעיני עצמו, ומיד בשו בו הביתה הוא אחז בקולרה, וסילק אותה מהבית.

"תחפשי לך מקום אחר!", סינן וסגר את הדלת.

הוא הכין לעצמו כוס קפה, וכשפנה למקרה להוציא את החלב, הוא הופתע לגלות את החתולה רובצת מעליו...

כעסו התחדש, הוא תפס בקולרה, הוביל אותה מרחק מה מהבית, ושחרר אותה בגינה השכונתית. "מהיום תחפשי לך חיים חדשים", אמר וסב על עקביו לביתו.

הוא שב לביתו והתיישב לנוח על הכורסה, ולפתע נשמעה יללה קולנית. מסתבר שהוא התיישב על החתולה בלי לשים לב...

"עוד פעם את?!", הוא רתח מזעם. הוא העמיס אותה ברכבו ונסע מרחק רבע שעה מהבית. שם, באמצע החורשה, הוא פתח את החלון וסילק את החתולה מהרכב. "לכי ואל תחזרי", סינן ונסע.

כעבור חצי שעה הוא התקשר לבתו ושאל אם החתול בבית.

"כן", השיבה הבת, "היא רובצת לך על הכורסה. למה?"

"תשלחי אותה לחורשה", הוא קרא מתוסכל, "איבדתי את הדרך הביתה..."

לפעמים אנחנו מאוד רוצים להשיג הישגים, אבל חשוב לתת את הדעת ושימת הלב, שזה לא יבוא על חשבון הערכים שלנו, המשפחה או הסובבים, כדי שלא נאבד את הדרך...

אתה חי בנס

בשגרת החיים שלנו, אנחנו מתרגלים במהירות לטוב העוטף אותנו. אם נעצור אדם ברחוב ונשאל אותו: "כמה דברים טובים קרו לך היום?", הוא עלול לענות בפשטות שלא קרה משהו מיוחד: "קמתי בבוקר, התלבשתי, הלכתי לעבודה, אכלתי ארוחת בוקר. בסיום העבודה חזרתי לבית לארוחת צהריים, הכל כרגיל", הוא יסכם.

זו מחשבה רדודה. אם נעמיק במשפט "הכל כרגיל", נבין שטמון בו אלפי אלפים של טובות וחסדים של השם יתברך, שעושה עמנו בכל רגע. לקום בבוקר - זו היא לא מציאות רגילה ומובנת מאלה. אם רק נבדוק ונעמיק במספרים ובכמויות של אלו שבכל בוקר לא זוכים להתעורר משנתם, או אלו שכן התעוררו אך לצד חלון בית החולים, בלי יכולת לזוז מהמיטה - נבין את גודל הטובה.

כשאדם מחשיב את אכילת ארוחת הבוקר כחלק מהמציאות הברורה לו, הרי הוא טועה טעות חמורה. בכל ארוחה וארוחה שאדם אוכל - הרי הוא ניזון מחסדים אין-סופיים של ה' יתברך, שעושה עמו ונותן לו את היכולת לאכול בצורה טבעית. ולכן, מחובתנו להודות בלי סוף על רוב החסדים והטובות שבורא עולם עושה איתנו, במיוחד בשגרת החיים אליה הורגלנו.

ישנו סיפור מיוחד שמעביר את המסר בצורה מדויקת במיוחד:

באחת הפעמים שמרן הרב שטיינמן צוק"ל לא חש בטוב ופונה אל בית החולים, שמע הרב את הרופא האישי משוחח עם אחד מבני המשפחה שאמר: "הרב כבר קרוב לגיל 100, ובמצב רפואי מורכב שכזה הרב ממש חי בנס". מיד קרא הרב אל הרופא ואמר לו: "דע לך שגם אתה חי בנס. זה שאתה בריא כרגע אינו מוריד מעצמך את החיוב הגדול להודות ולשבח את בורא עולם על כך שגופך מתפקד כמו שצריך".

מסיפור זה אנו למדים על הסתכלות נכונה של גדול בישראל, שידע שהודיה לה' יתברך אינה צריכה לבוא רק לאחר יציאה מכלל סכנה או בעיה, אלא להפך - דווקא בזמן שאדם בריא, פרנסתו מצויה, והכל מתנהל כסדרו. אדם צריך לשים לב שהוא אינו מתרגל למציאות ומקבל הכל כמובן מאליו.

שבת שלום ומבורך

**תודה
שלא
שכחתם
אותי.**

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך. בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת

היו שותפים בחסד!

לתרומות ולשותפות: 08-8000-770

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריד
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

כיצד אפשר להנות מכל רגע בחיים?

פעם אחת, בסיומו של עוד ערב מוצלח במדרשה, יצאתי ביחד עם כמה מרבני המדרשה, לשוחח על "היום שהיה" ברחובה של העיר רמת גן, לפתע עברו שני גברים גלוחי ראש, ואחד מהם שאל "האם כאן זה בני ברק או רמת גן?" אני שחשבתי שהוא שואל ברצינות, השבתי בתמימות: רמת גן! הוא שחייכה שאבלע את הפיתיון, שאל מיד בלעג: אז מה אתם עושים פה? לכו לבני ברק! אמרתי לו אני מניח שאתה לא כועס שאנחנו פה, נכון? הפעם זה נראה שהוא ענה ברצינות: אני לא כועס עליכם, אני שונא אתכם! משראיתי שאין טעם

להמשיך בדו שיח העקר הזה, הפטרתי: 'רק שתדע לך שאני אוהב אותך!'

עמיתי רבני המדרשה ניסו להחזיר אותי לעניין בו נעצרנו, אך לא הצלחתי להמשיך

בשיחה ושאלתי אותם: איך אתם מסבירים את זה ששני יהודים חיים בעולם, האחד אוהב את חברו מבלי להכיר אותו, אך השני שונא את חברו מבלי להכיר אותו? האם זה דבר של מה בכך שבן אדם יושב בביתו, ובמקום להתעסק בדברים חשובים שיכולים לתת לו שמחה סיפוק ואושר בחיים, הוא בוחר להתעסק בלשנוא מישהו שהוא לא מכיר? ולא זו בלבד, אלא שמטבע הדברים חיים כאלו מלווים בהרבה עוגמת נפש, מרה שחורה, כעסים, חרדות ועוד כל מיני מרעין בישין?

התשובה לכך נמצאת בפרשתנו המחכימה והמרתקת - התורה מפרטת לנו על התנהלותו של עשיר, ומתברר שמאז שנולד לעולם, ראה את המציאות באור שלילי, וכל אתגר הפך לבעיה גדולה ושחורה. כשהגיע מהשדה רעב ועייף, החליט שהוא "הולך למות", (וגם לפי פירוש רש"י שמכר את הבכורה בשל ריבוי המצוות, הרי שאף זו ראייה פסימית לחלוטין, ודו"ק), וכשיעקב לקח לו את הברכה, הוא זעק זעקה גדולה ומרה, והתלונן שמאז שהיה עוד בבטן אמו רודפים אחריו, וכל העולם נגדו...

לעומת זאת, ליצחק היו הרבה יותר סיבות לצעוק, לבכות ולהתלונן, על מסכת חייו המסועפת בצרות ובמיוחד בפרשתנו כאשר סתמו לו את הבארות פעם אחר פעם ללא כל הגיון, אך יצחק בוחר להתעלם מהחלק הרע

של הסיפור, ומטפח את האור החיובי שיש בכל סיטואציה, ובכך ממשיך את החיים בשלווה וברוגע.

אם הבנו את זה נכון, הרי שיש לכל אחד מאיתנו "עשיר קטן" בלב, שמנסה להאפיל על החיים היפים שלנו, בטענות פסימיות ואימות, וכך אומר לו: "העולם גרוע", "המדינה מושחתת", "כולם גנבים", "פסימי, פירושו אופטימי עם נסיון..." "כל השוטרים רעים", "אי אפשר לחיות ככה", "כולם נגדי" ועוד נבואות שחורות כאלה ואחרות.

אך מאידך יש לנו את ה"יצחק הקטן" בלב שלנו, שאליו אנחנו צריכים להתחבר ולשפוך על המציאות שלנו היפה עוד אור חיובי ומחשבה אופטימית, כי הרי בכל אופן אנחנו צריכים לצלוח את ימי שנותינו 70-80 שנה בעולם הזה, אז למה שנתעורר כל בוקר לעולם רע ולמציאות מאיימת ולא נוחה? ומדוע נצטרך לחיות בחרדות ובמועקות תמידיות שהילדים שלנו יצאו חלילה "שובבים" ולא מוצלחים, ושהאשה שיש בידנו יכלה להיות יותר מוצלחת וכו'...

הרי שהבחירה בידנו האם להנות מהחיים ולעבור אותם ברוגע ובשלווה, או להיות אחוזים בפאניקה ולפחד מכל זבוב אומלל... וכמו שהטיב להגדיר זאת הפילוסוף הרומאי העתיק מרקוס אורליוס: "חיינו, הם כפי שמחשבותינו מעצבות אותם" (חכמה בגויים, תאמין!).

נמצאנו למדים, שבכל סיטואציה בחיים יש חלק טוב וחלק פחות טוב, והנקודה העיקרית היא, להתנתק רגשית מהצער, מהפחד, מהאי נעימות וכו', ולמצוא בתוך הסיטואציה המביכה את החלק הטוב והמוצלח, שאפשר בזה הרגע להנות ממנו ולהתקדם לחיים שלווים ומאושרים.

שבת שלום ומבורך!

שנא את הרבנות תאהב את הענווה

שבת שלום ומבורך, אהובים יקרים!

בפרקי אבות (פרק א') אומר שמעיה: "אהוב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל תתוודע לרשות".

השבת נתמקד במשפט: "ושנא את הרבנות". כשהמשנה מדברת על 'רבנות', הכוונה כאן אינה לרבנים או לתורה, אלא ל-שררה - למי שמחפש תפקידים של כבוד, של שליטה, של יוקרה.

המשנה באה ללמד אותנו: אל תרדוף אחרי הכבוד. גם אם נראה לנו שתפקיד גבוה יביא לנו שמחה, הערכה או סיפוק - האמת היא הפוכה. כשאדם עובד את ה' באמת, הוא לא מחפש

הרב יהונתן פרטוש
רב בשיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

להיות "מעל", אלא להיות מחובר - לה', לבריות, לעצמו.

הכבוד שייך רק למלך מלכי המלכים. כל רדיפה אחרי כבוד אישי, רק מרחיקה אותנו ממנו. ובסוף, כמו שאמרו חז"ל: "הכבוד רודף את מי שבורח ממנו".

אז בואו נבחר בעשייה מתוך ענווה, בגדולה מתוך פשטות, ונזכה שהכבוד האמיתי - זה של ה' - ישכון עלינו.

שבת שלום ומבורך!

קמיקס

מכתבים מאורי

מי היה חנן הנחבא?
תשובה
מפרשת וילך
להכניס אותו לכלי אחר ולסגור עליו בצמיד פתיל

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

פרשת שבוע אורח

פרשת תולדות

בפרשת השבוע יש סיפור מיוחד על בארות מים.

יצחק אבינו חפר בארות, ואנשים רעים סתמו אותן והתווכחו איתו פעם אחת, פעם שנייה, פעם שלישית. אבל יצחק לא ויתר - הוא המשיך לחפור עד שמצא באר של שלום, ששם אף אחד לא רב איתו. תארו לכם שני אחים בשמות דני ויוני. דני אוהב לבנות מגדלים מקוביות. כל פעם שהוא בונה מגדל גבוה, יוני האח הקטן בא והורס אותו. בפעם הראשונה - דני בונה שוב. בפעם השנייה - דני בונה שוב. בפעם השלישית - דני כבר כועס מאוד!

אז מה דני יכול לעשות?

- להכות את יוני? זה לא יפתור את הבעיה.

- לבכות ולהתלונן? אפשר, אבל זה גם לא עוזר.

- להפסיק לבנות? זה ממש עצוב.

אבל יש אפשרות רביעית, בדיוק כמו יצחק! דני יכול לחשוב: "אולי אבנה במקום אחר, או בזמן אחר, או אולי אלמד את יוני לבנות איתי ביחד!"

יצחק לימד אותנו שכשימשיהו מפריע לנו, אנחנו לא נוותר על הטוב שלנו - יצחק לא נלחם, לא התווכח הרבה, ולא הפסיק לחפור. הוא פשוט המשיך בסבלנות עד שמצא את המקום הנכון.

הוא פשוט המשיך בסבלנות עד שמצא את המקום הנכון.

קשת בענן

שבת שלום ילדים חביבים מה שלומכם?

אתם יודעים שה' יתברך מאוד מאוד אוהב אותנו, והוא מוכיח לנו זאת בכל יום ויום...

אבל יש דבר מסוים בטבע שהוא מצד אחד מאוד יפה, ומצד שני הוא מזכיר לנו משהו שקרה לפני המון שנים.

יגל: אתם יודעים מהו?

ליבלי: אני רוצה לעזור קצת לילדים המתוקים.

זהו דבר צבעוני מרשים ויפה.

זוהי קשת בענן, ולכן אם אנחנו רואים אותה אנו צריכים

לשבת את ה' ולברך: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם זוכר הברית וגאמן בבריתו וקיים במאמרו". ותזכרו ילדים יקרים שהיא סימן בשבילנו, שהיה צריך לבוא מבול, אבל ה' מקיים את ההבטחה שלו ומצפה מאיתנו לתקן ולשפר את מעשינו.

הנה למדנו עוד דבר חשוב, ויהי רצון שרק נצייר קשת בענן...
שבת שלום

ילדים יקרים, ה' רוצה שנהיה כמו יצחק - ילדים שלא מוותרים על הטוב! כשימשיהו מפריע לנו, אנחנו לא הופכים להיות רעים בחזרה. אנחנו נשארים טובים, מחפשים פתרונות חכמים, וממשיכים לעשות טוב. זו הדרך להביא שלום ושמחה לעולם!

מצאו 10 הצאים

מחן

הפסוק למסעך שבועה

הילד/ה הזוכה

יאיר מורי
מבני ברק

תשובה מפרשת וילך:

"ויכתב משה, את-התורה הזאת, ויתנהג אל-העמים בני לוי, הנשאים את-ארון ברית יהוה; ואל-פל-זקני ישראל."

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

עליו, אבל לא בזכות מעשיו - אלא משום שהקב"ה רחמן ואוהב את כולנו. גם אם יכבד אדם את הוריו פי אלף, עדיין לא מגיע לחצי ממה שנצטווים במצווה זו. העיקר לדעת שה' אוהב את בנו יותר מכולם."

האם הנהגה, עיניה דומעות: "באמת" אפילו יותר ממני."

והחכמים התפללו, והרחמים גברו. רבי טרפון נתרפא וזכה להמשיך בתורה ובמצוות ולכבד את אמו עוד שנים רבות.

ילדים צדיקים

מסיפור זה אנו למדים עד כמה חשובה מצוות כיבוד אב ואם, עד כדי כך שרבי טרפון על כל גדולתו אינו חס על כבודו אלא חשב אך ורק על כבוד אמו הצדקת. שבת שלום

סיפורי צדיקים

רבי טרפון והנעלים הקרועות

בארץ ישראל שלפני מאות שנים חי אחד מגדולי התנאים - רבי טרפון. לא רק חכם גדול היה, אלא גם עשיר מופלג. מכל קצוות הארץ היו באים אליו לשאול שאלות סבוכות, והוא תמיד ידע את התשובה הנכונה.

אבל מכל מה שהיה לו, הדבר היקר ביותר ללבו הייתה אמו הזקנה והאהובה.

בשבת חמימה אחת החליטה האם לצאת לטייל מעט בחצר. היא נעלה את נעליה המוקשטות בפרפרים קטנים ויצאה החוצה בהתרגשות. "איזה יום נעים!" אמרה לעצמה בשמחה.

ואז - בקול חזק ופתאומי - קרעעע! הנעל הימנית נקרעה לגמרי. לא חלפה דקה וגם הנעל השמאלית הלכה לדרכה.

האם נאנחה: "אוי לי! עכשיו צטרך ללכת יחפה על האבנים הקשות. הרי שבת היום ואסור לתקן את הנעלים!"

רבי טרפון, שישב סמוך לחלון ולמד, שמע את אמו ומיד קפץ אליה. "אמא יקרה, אל תדאגי! יש לי פתרון!"

הוא כרע על ברכיו, הניח את ידיו על האדמה ואמר: "דרכי על כפות ידי, הן יהיו לך כשטיח רך!"

האם ניסתה בזהירות - ולהפתעתה זה היה נעים. רבי טרפון המשיך להזיז את ידיו קדימה, יד אחרי יד, והיא צעדה עליו כאילו היו שניהם חלק מריקוד משונה ומשמח.

השכנים הביטו מהצד ונדהמו: "רבי טרפון, הצדיק והעשיר, נותן לאמו לדרוך על ידי?"

אבל רבי טרפון חייך: "אמא היא הדבר החשוב ביותר בעולם! כך מצווים אותנו: 'כבד את אביך ואת אמך'."

כך צעדו יחד עד שהחזיר אותה הביתה בשלום. האם התרגשה עד דמעות: "ר' טרפון שלי, אתה הבן הכי טוב בעולם!"

חלפו שנים, ורבי טרפון חלה. גדולי החכמים באו לבקרו. אמו סיפרה להם בהתרגשות: "אתם יודעים כמה הוא מכבד אותי? אפילו את ידי נותן לי תחת רגלי כשנעליי נקרעו!"

החכמים התפעלו מאוד, אך אחד מהם אמר לה בעדינות: "ודאי נתפלל

שמואל
קורייב

נפלאות הבריאה

הכבש סמל התמימות

ענווה ושלווה

בלב השדות הירוקים צועדים כבשים בשלווה, שקטים ובוטחים ברועה שלהם - ומזכירים לכולנו מהי ענווה אמיתית ואמונה פשוטה.

הכבש הוא מהחיות השקטות והשלוות ביותר בעולם. פניו רגועות, קולו רך ותנועותיו עדינות. הוא הולך בעדר ואינו נלחם, אינו מתגאה - אלא הולך בתמימות ובביטחון אחרי הרועה שמוביל אותו בנאמנות.

הרועה

הכבשים שומעות את קול הרועה ומזהות אותו בין מאות קולות אחרים. כך גם עם ישראל - שומע את קולו של ה' ומאמין בו, גם כששאר הקולות בעולם מבלבלים.

הכבש מזכיר לנו שדווקא הפשטות, הרוך והאמונה השקטה - הם הכוח האמיתי של האדם.

מעיל טבעי

צמרם של הכבש צומח כל השנה ומגן עליו מהקור והגשם. כאשר גוזזים אותו, אין לו כאב - להיפך, הוא מרגיש הקלה. הצמר שנגזז הופך לבגדים חמימים לאדם, והכבש ממשיך לרעות בשקט.

בתורה

חז"ל לימדו אותנו שהכבש מסמל ענווה וצניעות. הוא אינו רודף כוח, אך יש בו נאמנות ושקט פנימי.

בבית המקדש הוקרבו כבשים על המזבח כסמל לטהרה ולמסירות לה'.

גם בתנ"ך נמשל העם כולו לכבשים: "אנחנו עמו וצאן מרעיתו" - כי כמו הכבש, כך גם עם ישראל יודע שיש לו רועה נאמן שמוביל אותו בבטחה.

ענפים

מדרשת כסגות

אמונה והלכה
ימי ראשון ורביעי
| 19:30 |
רח' גלים 37 בפ"ת
לגברים בלבד

מדרשת ענפים

השיעור המרכזי
ימי שלישי
| 21:30 |
ב"ה"כ בראשית,
רח' רחבעם זאבי 2 בפ"ת
לגברים ונשים

הרב יגאל כהן

השיעורים הקבועים

השיעורים משודרים בשידור חי • בערוץ היוטיוב ענפים

אצלכם בבת! ארה ארתק

הזמינו רב לערב של חיזוק, השראה וזיכוי הרבים
ממש אצלכם בבית ובכל נושא שתמצאו
חינוך ילדים • מוטיבציה אישית • אמונה • שלום בית וכד'

בכך שתפתחו את ביתכם לזיכוי הרבים
תכניסו אור חדש!

03-8000-770

התקשרו ונשמח לעזור >>>

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת
| יהודית סעדי בת צלאח שייכה כהן

לעילוי נשמת
| צדוק צלאח בן שלמה סלימאן כהן

להצלחת
| שמואל בן פנינה

לעילוי נשמת
| אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה